

Kalemim Olmadan Yıkıldı mı da Kale'm

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Eylül 2022

Düşlerinden ör saçlarını düşlediğinden de fazlasın: sakın unutma.

Bir düş küresi ise içinde yaşattığın varsın düşsün gözünden yaşlar varsın veryansın etsin kulağı olan duvarlar.

Hâkim olamadığın kadar hayata hâkimsen mademki iç sesine bırak baskın çıksın dış ses ve mihraklar varsın bozguna uğratsın kalbini.

Naylondan değil ne terliklerim ne sözcüklerim.

Bakaya kaldığım gecenin ertesi ve şafak saydığım.

Çehremde oynaşan gölgeler mi yoksa çentik attığım şu çizelge de mi saklıyım?

Hazanın buruşuk teni bense haz etmediğim kadar yalanlarına dünyanın bir o kadar da kendime uzağım.

Gönül pencere ve gönül lehçem.

O lenduha piyano ki dünümde kalan ve elyaf sevinçlerim bazen bir köşede unutulmuş benliğim ve közümde saklı derdest olmuş sözcüklerim bazen nutku tutulmuş ve izafi bir mutluluğa kucak açtığım nasıl da yalancı bir mutlulukken yazarak ihya olduğum ama hüznümün de hız kesmediği.

Bir düşüm yok artık.

İçine düştüğüm bir aşkım da yok.

Huzursuz bedenim varla yok arası gizemim ve sinemde kayıtlı heceler adeta ve ayan beyan dile getiriyorum içimdeki kayıp cenneti.

Hızına yetişemiyorum duygularımın.

Hazı başka sunduğu hezeyan başka.

Haddinden fazla yaralıyım bu aralar ve hayli baskın iç sesim baskına uğradıkça hecelerim kekelemeye başlıyorum ve kalemin ucunu tüm gücümle kırıp kalemi pencereden fırlatıyorum.

Çöp kutumda saklı binlerce cümle sinemde doğan güneş gibi onlar da solmuyor.

Sirayet eden hüznüm bazen afalladığım bazen yalpalayan iç sesim.

Bir mizansense yaşamak miadım doldu belki de.

Ne mevki ne menşei para olan ne kaldı ki hayatımda bir sepet dolusu hüznün ve hayal kırıklığından başka?

Bir mevsimse dikişleri sökülmiş bil ki: o mevsim benim.

Beşinci mevsim ve dördüncü boyut ve parsellenmiş yüreğim kanayan dizelerden darağacı inşa ettiğim ve askıntı olan marazi rüzgâr bazen sönük hevesim bazen haddinden fazla coşkulu ve işte yüreğimdeki türbeyi sonsuzluğa havale ettim.

Bir sureden çok fazlası aralıksız okuduğum.

Bir veda ise gün ben ölümü zaten sürgün etmiştim sözüm ona yıllar evvel ve miadı dolan gülüşlerimi de askıya almışken aralıksız yâd ediyorum mutlu mazimi ki öncemde saklı bir mutluluğun farkına yeni vardım.

Diklemesine sözcükler.

Dilemması mevsimin.

Dilaltı acılar ve derdest olmuş yüreğim tükenen mecalim.

Hazan coğrafyam ve hüzün bataryam eksilmeyen.

Yükleme yaptıkça kader omzuma, bilemiyorum da bu yükü nasıl taşıyacağımı.

Bir rutin ki yaşamak akla zarar.

Sıra dışı bir hüviyet ki keder, kaderin dayattığı kadar elbet başım gözüm üstüne demekten başka yol mu var?

Bir cümleden fazlayım.

Bir şiirden çok azı içimde saklı.

Şiirler duvağım; hikâyeler duvarlarım; romanımsa çatımda saklı: hani, akan çatım hani başıma yıkılan hani altında yaşadığım hani zemherilerde üşürken coğrafyalar ben çatımın altında mutlu mesut yaşadığım.

Başıma yıkılacaksa dünya varsın kendimden geçeyim yeter ki kendimi unutayım yeter ki kaybolduğum kadar sonsuzluğa göç edeyim ve Rabbimle buluşayım çünkü bu dünyada yaşamak nerede ise imkânsız sözcüklerin de alfabenin da kifayetsiz kaldığı kadar ben yalnızlığımla nam saldım cihana elbet beni bekleyen biri de var iken diğer t/arafta.

Atağa geçen duygularımdan süzülen şu yaşlar ne ki içim kan ağlarken ve ruhum yaralı olduğu kadar da yamalı ve işte bir isyanı bastırıp iç sesimle dayatıyorum duygularımı ve sükün eden geceye sayıp döküyorum: bu böyle olmamalıydı, demenin de neye faydası olacaksa ve bilsem de olmayacağını sadece avutuyorum kendimi geceye yüklediğim kadar kader de bana yüklenmişken.

Düşleri metruk gecenin yaldızlı ve cafcacflı yolları.

İç sesimin tabiatla pazarlığa tuttuğu elbet dış ses baskın kalemimse kalender ve hayli mahzun.

Sözcükleri telaffuz edemiyorum kalem olmadan.

Elimde olmadan da yıkıldı mı kale' m...

Duvarları sedef zemini kaygan aşkın çatısı altında yaşamamanın rüzgârı ve efkârı basıyor çehremi.

Mutluluğa her yolum düştüğünde geri tepiyor hayallerim ve kırgın olduğum kadar kızgınım da kendime.

Bir mimoza bahçesi aşkın küfesinde saklı olan.

Bir hezeyan lehçesi her sus payı söylemde sindiğim sonra solduğum sonra da infilak ettiğim.

Bütçe her açık verdiğinde kapatıyorum kapıları.

Hüzün lehçem bazen sitemkâr bazen isyankâr ve her af dilediğimde Rabbimden arşı alaya çıkan hüznüm bazen borsada değer kaybeden hisse senedi gibi alacaklıyım da evrenden.

Yüzüm her düştüğünde kırışan alnım.

İçime her ateş düştüğünde yok olmak istediğim.

Tereddütsüz bir başıma.

Teskin ve telkin eden yüce Rabbim.

Kör kuyularda boğulan sözcüklerim ve külbastı düşler ve koruktan heceler ve iflah olmaz yüreğim.

Bir minval ki yaşamak.

Bir de matemle doldu mu mabedim.

İnkâr edemediğim kadar ifa edip bir yol aradığım düşüncelerin nazarında yalpaladığım.

Hüzün dilekçem sunumda ve altına attığım şiirden ve şiirsel imzalarım çünkü ben de bir hatta pek çok şiirden ibaretim.

Bir yanım imge.

Bir yanım hikâye.

Baştan sona romana denk düştüğüm belki de bir Romen rakamıyım kardığım dikipler ve sarkıtlar; küstüğüm kaderim ve ikbalim bazen yalpaladığım bazen düşüp yeniden ayağa kalktığım.

Rutinim hüzün.

Rakibim mutluluk.

Şivesi aşkın şiir; şiirin hicvi bazen sakata geldiğim bazen dizlerime çöktüğüm bazen arşı alaya çıkan iç sesim ve demlendiğim satırlar.

Bir metafor gibi asılıyım gök kubbede.

Bir meal ki denk düştüğüm ve sunduğum maruzatımı Rabbime.

Sökün eden gece ve ulvi coşkum ve niyazımda yitik yanım yaralı kalbim.

Bir melodi ise kulağımı çınlatan bir melankoli ise yüreğimi dağılayan ve ben artık yok olmuştum hatta oldum da: yokluğuma alışacak insanlar belki de hiç alışkın olmadıkları kadar alışılagelmiş göç eden ruhumu ve bedenimi ve gözümü karattığım kadar da gerisin geri gidiyorum doğduğum güne anbean yaklaşırken biliyorum da bu dünyanın artık bana dar geldiğinde o yüzden geniş gönlümlle ve Rabbime olan tutkumla hazırım da artık göç etmeye yeter ki Allah bana başka acılar yaşatmasın.